

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **P.Ž.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č.j. 13124/DS/2014/SR, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 2. 7. 2014, č. j. 2014/1491/SPR/SEV, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 a ust. § 125c odst. 1 písm. k), zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“ či jen „ZPPK“), jichž se dopustil v příčinné souvislosti s porušením ust. § 4 písm. a), § 4 písm. b), § 17 odst. 5 písm. a), § 17 odst. 5 písm. b) a § 17 odst. 5 písm. c) ZPPK, za což mu byla uložena pokuta ve výši 7.000,--Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč. Žalobce napadl žalované rozhodnutí žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce předně namítal nesrozumitelnost výroku rozhodnutí v dané přestupkové věci, neboť uvedená právní kvalifikace skutku podle něho neobsahuje zákonné znaky skutkové podstaty přestupků, ze kterých byl žalobce uznán vinným.

Neobsahuje popis skutku, kterým se měl žalobce dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 ZPPK, neboť skutek popsáný ve výroku rozhodnutí odpovídá přestupku dle § 125 odst. 1 písm. k) citovaného zákona. Z uvedeného žalobce dovozoval, že výrok rozhodnutí je nesrozumitelný a nevypovídá nic o skutkovém stavu věci a o tom, jakého protiprávního jednání se vlastně žalobce dopustil. Popíral, že předjížděl v situaci, kdy je to zakázáno a ani výrok rozhodnutí podle něho neobsahuje vyslovení viny žalobce pro nedovolené předjíždění, nýbrž z toho, že způsobil dopravní nehodu. Nezákonnost rozhodnutí spatřuje v tom, že pokud by žalobce způsobil dopravní nehodu tím, že by předjížděl, naplnil by tím skutkovou podstatu přestupku buď podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 ZPPK nebo podle § 125c odst. 1 písm. k) ZPPK. V žádném případě však nemůže být žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků v případě, kdy skutková podstata prvního přestupku v sobě subsumuje skutkovou podstatu přestupku druhého. Takový postup je zcela v rozporu s procesní zásadou ne bis in idem, která vylučuje, aby byl někdo trestán dvakrát za totožný skutek. Z rozhodnutí tak není zřejmé, pro jaký skutek byl žalobce uznán vinným, respektive z výroku vyplývá, že byl uznán vinným z toho, že způsobil dopravní nehodu, avšak způsobení dopravní nehody odpovídá právní kvalifikaci dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) nikoliv písm. f) bodu 7 ZPPK.

V dalším žalobním bodu žalobce namítal nesprávně zjištěný skutkový stav věci. Uvedl, že přestupku dle podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 ZPPK se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích jako řidič vozidla při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Uvedeného přestupku se však prý žalobce nedopustil, neboť sice předjížděl jiná vozidla, avšak nikoliv v případě, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou zakázáno. Z fotografií z místa nehody je zřejmé, že v daném místě nebylo předjíždění zakázáno. Nebyly naplněny ani podmínky § 17 odst. 5 písm. a), b) a c) ZPPK, za kterých by bylo předjíždění zakázáno.

Žalobce dále uvedl, že předjížděl vozidla svědků P.K. a O.M. Při zařazování se před vozidlo svědka O.M. najel na krajnici, v důsledku čehož dostal smyk a při následném brždění se jeho vozidlo dostalo do levé části vozovky, kde se střetlo s vozidlem poškozené. Tuto skutečnost prý potvrzuje svědecká výpověď O.M. Žalobce se tak dostal do smyku až po ukončení předjížděcího manévru, což ostatně žalobce uvedl hned po dopravní nehodě při podání vysvětlení. **Právě úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 20. 1. 2014 dává podle žalobce nejvěrohodnější svědectví o skutkovém průběhu dané věci.**

Podle správního orgánu měl žalobce porušit § 17 odst. 5 písm. a) a b) ZPPK, tedy předjížděl, když neměl před sebou rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí (písm. a) a zároveň se nemohl bezpečně zařadit před vozidla, která hodlal předjet (písm. b). Tyto skutečnosti podle odůvodnění rozhodnutí vyplývají ze svědeckých výpovědí, bližší odkaz na konkrétní důkaz k odůvodnění rozhodnutí však absentuje. Žalobce proto netuší, který ze svědků měl tvrdit, že žalobce před sebe při předjíždění neviděl, případně který uvedl, že se žalobce nestačil bezpečně zařadit před předjížděné vozidlo. Rozhodnutí tudíž není řádně odůvodněno.

Svědky Z.L., účastnice dopravní nehody, uvedla, že když vyjela ze zatáčky, tak spatřila ve svém jízdním pruhu vozidlo žalobce a následně došlo ke střetu. Skutečnost, zda žalobce neměl dostatečný rozhled při předjíždění, nebo zda se stihl bezpečně vrátit do svého jízdního pruhu, nemohla tato svědkyně relevantně posoudit.

Svědka O.M. vypověděl, že žalobce začal brzdit až poté, co ukončil předjíždění. Na otázku, zda měl žalobce při předjíždění dostatečný rozhled, uvedl, že myslí, že toho moc vidět nebylo. Svědek tedy uvedl, že si není jistý, tedy je možné, že žalobce „moc neviděl“, ale také, že viděl dobře. Jeho svědecká výpověď neusvědčuje žalobce z toho, že by předjížděl v případě, kdy je to obecnou úpravou zakázáno.

Svědka P.K. odpovídal při výslechu na položené otázky, zda měl žalobce před sebe dostatečný rozhled a zda se mohl bezpečně zařadit jednoslovně „ANO“ a „NE“. Takováto výpověď je zcela nedostatečná, neboť nijak neosvětluje skutkový stav a z uvedeného je zřejmé, že správní orgán tohoto svědka předvolal pouze z toho důvodu, aby se ho formálně zeptal na výše uvedené otázky, a to nikoliv za tím účelem, aby řádně zjistil skutkový stav, nýbrž pouze z toho důvodu, aby mohl vydat odsuzující rozhodnutí. Takováto výpověď v žádném případě nemůže prokazovat vinu či nevinu žalobce, je zcela bezcenná, neboť správní orgán kladl otázky zcela nevhodným způsobem. To je ostatně zřejmé z otázky: „Mohl se řidič vozidla škoda bezpečně zařadit před vás a před vozidlo před vámi?“, na kterou svědek odpověděl: „Ne“. Z takové odpovědi však lze dovodit, že se řidič vozidla Škoda nemohl zařadit před vozidlo svědka, ani před vozidlo před ním, ale též, že se řidič vozidla škoda nemohl zařadit jen před jedno z těchto vozidel, např. před vozidlo svědka, ale před vozidlo jedoucí před ním se zařadit mohl.

Správní orgán se nezabýval ani tím, v jaké vzdálenosti se nacházelo vozidlo svědka od vozidla žalobce a zda svědek vůbec mohl vidět dokončení předjížděcího manévru. Žalobce k tomu uvádí, že vzhledem k tomu, že vozidla obou předjížděných vozidel jela rychlostí cca 80 km/hod., lze předpokládat, že svědek P.K. dodržoval bezpečný odstup od vozidla jedoucího před ním, tedy min. 40 metrů. Svědek P.K. tedy mohl vidět vozidlo žalobce minimálně ze vzdálenosti 50 metrů. Není tedy v žádném případě prokázáno, zda svědek skutečně mohl vidět to, co tvrdí, ostatně žalobce k tomuto uvádí, že během výslechu svědek spíše, než že by odpovídal na položené otázky, nevyvracel konstatování úřední osoby.

Dále správní orgán dovodil protiprávnost jednání žalobce z protokolu o dopravní nehodě, ve kterém policista uvedl, že žalobci ve výhledu bránil keř, nacházející se na okraji vozovky v zatáčce. K tomuto žalobce uvádí, že zmiňovaný keř v žádném případě výhledu nebránil, a to zejména z toho důvodu, že se nehoda stala v lednu, kdy na keři nebyly žádné listy.

Žalobce tedy netuší, která z výše uvedených odpovědí měla usvědčovat žalobce z nedovoleného předjíždění, je však toho názoru, že ho z tohoto přestupku neusvědčuje odpověď žádná. Je tedy sice pravdou, že žalobce ohrozil a omezil poškozenou, avšak nikoliv v důsledku nedovoleného předjíždění, ale v důsledku toho, že se jeho vozidlo dostalo do smyku po ukončení předjížděcího manévru

v důsledku najetí vozidla na obrubník, a to poté, co se lekl naproti jedoucího vozidla. Pokud by policie ohledala místo nehody a zajistila relevantní důkazní prostředky, jak jí ukládá ust. § 58 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), pak by tyto skutečnosti byly seznatelné z prvotního oznámení policie.

Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal porušení práva na spravedlivý proces. V těchto souvislostech brojil proti tomu, že mu správní orgán prvního stupně nedal možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí před tím, než bylo rozhodnutí vydáno. Správní orgán sice v protokolu o ústním jednání žalobce seznámil s podklady pro rozhodnutí, avšak takové seznámení bylo podle žalobce zcela nedostatečné, neboť očekával, že bude správním orgánem spraven o tom, k jakému datu hodlá vydat rozhodnutí, resp. kdy správní orgán ukončí dokazování. Žalobce měl záměr zvolit si zmocněnce ještě v řízení v prvním stupni tak, aby se zmocněnec mohl vyjádřit k řízení a provést další návrhy na dokazování. V tomto směru žalobce odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 Ca 258/2008. V něm se mimo jiné uvádí, že „Pokud je účastníkům správního řízení uděleno správním orgánem poučení o tom, že procesní práva, která mu pro dané správní řízení náleží, může uplatnit po celou dobu trvání tohoto řízení, aniž by mu před ukončením dotyčného řízení bylo dáno na vědomí, k jakému dotazu správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci, zakládá to vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.r.s. pro porušení § 36 odst. 3 správního řádu, v návaznosti na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které garantují účastníkovi správního řízení možnost prezentovat své stanovisko k důkazním prostředkům shromážděným ve správním řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí.“

Správní orgán seznámil žalobce s provedenými důkazy v závěru ústního jednání. Žalobce však nemohl vědět, že jde o seznámení se s podklady po ukončení dokazování, že jsou ve spisu založeny veškeré podklady pro vydání rozhodnutí, a že další již nebudou opatřovány a ve věci bude rozhodnuto.

Správní orgán prvního stupně rovněž účinně nevyzval žalobce k odstranění vady odvolání, jež spočívala v absenci uvedení odvolacích důvodů. Ve výzvě k jejich odstranění ze dne 30. 7. 2014, č. j. 2014/1491/SPR/SEV, totiž absentovalo poučení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění, tedy výzva nebyla účinná.

Takováto skutečnost staví písemnost, která stanovuje lhůtu účastníků řízení, na roveň nezávazného sdělení, zástupce žalobce však v tomto případě nebyl informován o případných následcích, které nastanou v případě, když na výzvu nebude reagovat. Poučovací povinnost správních orgánů vychází z ust. § 4 odst. 2 správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), přičemž je stanovena v souvislosti s úkonem směřujícím vůči účastníkovi, kdy podstata správního řízení, ve kterém se nepředpokládá odborná erudice účastníků řízení, tkví mj. v zásadě poučovací. Dle názoru žalobce absence poučení v případě výzvy k doplnění odvolání má vliv na relevanci celé listiny a v té souvislosti na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce tak nevěděl, jakým způsobem bude správní orgán postupovat, pokud žalobce podané odvolání nedoplní.

Žalobce se v tomto směru odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 – 67, v němž se uvádí:

„K námitce stěžovatele, že jednáním správních orgánů došlo k porušení poučovací povinnosti zakotvené v ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu („Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.“), Nejvyšší správní soud poznamenává, že povinnost správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad je spjata s uplatněním zásady poučovací. Pokud se na odvolací řízení subsidiárně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu (§ 93 odst. 1 správního řádu), potom konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání, ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací.“

Žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, porušil práva žalobce v pozici obviněného takovým způsobem, který je důvodem ke zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně pro vážné porušení zákona, mající za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Žalobce je tak nucen uplatňovat skutkové námitky až v podané žalobě.

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 28. 1. 2015. Co do důvodů žalovaného rozhodnutí odkázal se na jeho odůvodnění, v němž se věcí podrobně zabýval. K námitce nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí uvedl, že podle něho srozumitelný je, když obsahuje popis skutku, kterým se žalobce dopustil uvedeného přestupku.

Přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 ZPPK se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Kdy řidič nesmí předjíždět, stanoví ust. § 17 odst. 5 písm. a) až g) ZPPK. V daném případě bylo shledáno porušení ust. § 17 odst. 5 písm. a) - řidič nesmí předjíždět, nemá-li před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí, § 17 odst. 5 písm. b) - jestliže by se nemohl bezpečně zařadit před vozidlo nebo vozidla, která hodlá předjet a § 17 odst. 5 písm. c) - jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.

Případy, kdy se nesmí předjíždět, tedy stanoví ZPPK obecnou úpravou. V rámci přestupkového řízení bylo podrobně popsáno místo, kde k přestupku došlo,

stopy zjištěné na místě, bylo provedeno dokazování výsledkem účastníků dopravní nehody, výsledkem svědků - řidičů předjížděných vozidel O.M. a P.K.. Z výpovědi žalobce a zejména svědků vyplynulo, že žalobce porušil shora uvedená ustanovení. Tato skutečnost byla potvrzena i ohledáním místa dopravní nehody Policií ČR. Skutkový stav věci byl náležitě zjištěn.

K námitce o porušení práva na spravedlivý proces (nemožnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí), žalovaný uvedl, že žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na den 12. 5. 2014 písemností ze dne 10. 4. 2014, kterou převzal osobně dne 15. 4. 2014. V ní byl žalobce náležitě poučen o svých právech a povinnostech, byl přítomen ústnímu jednání dne 12. 5. 2014, kde se mu dostalo opět příslušných procesních poučení, byl seznámen s obsahem spisového materiálu a přítomen výsledku Z.L. – řidičky protijedoucího vozidla. Dále se zúčastnil ústního jednání dne 2. 6. 2014, kdy mu bylo poučení o jeho právech zopakováno, byl seznámen s obsahem spisového materiálu, byl přítomen výpovědím svědků, řidičů předjížděných vozidel. Na závěr tohoto jednání byl žalobce obeznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž uvedl, že nemá žádných návrhů na doplnění nebo provedení změn, ani nenavrhl žádné jiné důkazy na svoji obhajobu. Neměl rovněž žádné otázky ke svědkům či jiným účastníkům řízení. Dále správní orgán oznámil žalobci, že mu po zhodnocení všech důkazních prostředků zašle rozhodnutí na adresu trvalého bydliště. Protokol stvrdil žalobce svým podpisem.

K žalobcově námitce, že nebyl účinně vyzván k odstranění vad podání, žalovaný uvedl, že proti rozhodnutí ve věci ze dne 2. 7. 2014, č. j. 2014/1491/SPR/SEV, podal žalobce prostřednictvím K.S. (dále jen „zmocněnec“) blanketní odvolání. Odvolání bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 16. 7. 2014. Spis byl odvolacímu správnímu orgánu – žalovanému předán Městským úřadem Trutnov dne 18. 8. 2014.

Vzhledem k tomu, že bylo podáno tzv. blanketní odvolání, vyzval (v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu) správní orgán I. stupně písemností ze dne 30. 7. 2014 zmocněnce k odstranění nedostatků podání a poskytnul mu k tomu lhůtu 5 pracovních dnů od doručení této výzvy. Výzva byla zaslána e-mailem a následně cestou České pošty a byla zmocněnci doručena fikcí dne 11. 8. 2014. Zmocněnec byl poučen o tom, že jeho odvolání nemá předepsané náležitosti. V souladu s § 37 odst. 3 správního řádu vyzval správní orgán žalobce, resp. jeho zmocněnce, k odstranění nedostatků a poskytl mu k tomu přiměřenou lhůtu. Zmocněnec ve stanovené lhůtě nedoplnil odvolání v intencích výzvy, a proto žalovaný provedl přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Rozhodnutí a jemu předcházející řízení nebylo možno přezkoumávat z hlediska námitek žalobce, neboť takové námitky zde nebyly.

Žalovaný uzavřel s tím, že přistoupil k věci odpovědně a nezáujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Odvoláním napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Navrhoval proto žalobu zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když se účastníci řízení k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřili. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli účastníci ve výzvě výslovně poučeni. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Krajský soud předně konstatuje, že žalobce napadá žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č. j. 13124/DS/2014/Sr, a to „včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve všech výrocích, Městského úřadu Trutnov, č.j. 2014/1491/SPR/SEV, ze dne 14. 8. 2014.“ Žalovaným rozhodnutím ale bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 2. 7. 2014, č. j. 2014/1491/SPR/SEV, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) ZPPK. Naopak o odvolání žalobce proti jím zmiňovanému prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí v žalobě rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 10. 2014, č. j. 13124/DS/2014/SROV. To však nebylo předmětem žaloby, když ta neobsahuje ani jednu námitku, jež by se rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 14. 8. 2014, č. j. 2014/1491/SPR/SEV, či rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2014, č. j. 13124/DS/2014/SROV, jakkoliv týkala. Právě proto z obsahu žaloby jednoznačně plyne, že se jí žalobce domáhal zrušení pouze žalovaného rozhodnutí ze dne 15. 9. 2014, č. j. 13124/DS/2014/Sr, a jemu předcházejícího prvoinstančního správního rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 2. 7. 2014, č. j. 2014/1491/SPR/SEV, které nesprávně označil. Ze strany zástupce žalobce tak došlo nepochybně k mýlce, čemuž se ani nelze divit, zastupuje-li souběžně v tolika přestupkových věcech, jak je krajskému soudu z úřední činnosti známo.

Vzhledem k obsahu žalobních námitek a uvedenému měl proto krajský soud za jednoznačné, že předmětem žaloby je rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č. j. 13124/DS/2014/SR, a rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 2. 7. 2014, č. j. 2014/1491/SPR/SEV.

Žalobce předně namítal nesrozumitelnost výroku rozhodnutí o přestupku, když podle něho nevypovídá nic o skutkovém stavu a protiprávním jednání, jehož se měl dopustit. Při posuzování této námítky vycházel krajský soud z ust. § 77 přestupkového zákona, podle něhož „Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“

K tomu krajský soud zjistil, že podle výroku prvoinstančního správního rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k/ ZPPK (jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a/ až j/, nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona), § 125c odst. 1 písm. f/ bodu 7 ZPPK (předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno) a § 125c odst. 1 písm. h/ ZPPK (způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví). Jak je však zároveň z výroku i odůvodnění tohoto rozhodnutí zřejmé, k uvedení ustanovení § 125c odst. 1 písm. h/ ZPPK do výroku tohoto rozhodnutí došlo zřejmým omylem, neboť mu nekoresponduje sankce uložená žalobci, když za uvedený přestupek se uloží podle odstavce 5 písm. a/ citovaného zákonného ustanovení pokuta od 25.000,--Kč do 50.000,--Kč a podle jeho odstavce 6 písm. a/ zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Žalobci ovšem byla uložena pokuta ve výši 7.000,--Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od nabytí právní rozhodnutí, tedy sankce podstatně nižší, než je možná jejich úplně nejnižší hranice dle § 125c odst. 1 písm. h/ ZPPK.

Uložení sankcí podle tohoto ustanovení pak prvoinstanční správní orgán navíc přímo vylučuje v části odůvodnění rozhodnutí na straně páté dole a téměř celé šesté straně, kterou končí tučně proloženým textem, že „**tudíž nelze konstatovat, že jednáním obviněného P.Ž. došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku proti provozu na pozemních ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu.** Správní orgán posoudil jednání obviněné P.Ž. a překvalifikoval podezření z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. h) zákona i silničním provozu, na **skutkovou podstatu přestupku proti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona**, kdy došlo k porušení výše uvedeného ustanovení § 4 a) zákona o silničním provozu, neboť při dopravní nehodě došlo k lehkému zranění řidičky Z.L.“ Přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) ZPPK tedy nemá přímou souvislost s nedovoleným předjížděním.

Z uvedeného je zřejmé, že se ustanovení § 125c odst. 1 písm. h) ZPPF dostalo do výroku prvoinstančního správního rozhodnutí nedopatřením, což pochopitelně nelze vyloučit ani při té největší pečlivosti při vyhotovování jakýchkoliv písemností. Po jeho zjištění je proto prvoinstanční správní orgán odstranil opravným rozhodnutím ze dne 14. 8. 2014, č. j. 2014/1491/SPR/SEV, vydaným podle § 70 správního řádu. Jak již uvedeno výše, toto opravné rozhodnutí není předmětem daného soudního přezkumu. Dlužno k němu však dodat, že podle uvedeného § 70 poslední věty má právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí pouze účastník, který jím může být přímo dotčen. Jak by mohl být tímto opravným rozhodnutím přímo dotčen žalobce, je nábíledni, nijak (viz výše).

Zůstala proto k posouzení otázka, zda se žalobce dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f/ bodu 7 ZPPK, tedy zda předjížděl vozidlo v situaci, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno a v kontextu první ze žalobních námitek otázka, zda je tento přestupek vyjádřen zákonným způsobem ve výroku rozhodnutí.

Podle krajského soudu je popis skutku o spáchání daného přestupku ve výroku rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu dostatečný, neboť zachycuje

potřebné skutečnosti k vydání rozhodnutí o přestupku. Především totiž odkazuje na zákonné ustanovení, které žalobce porušil, a to svojí aktivní činností, když „dne 16. ledna 2014 v 09:35 hod., na silnici č. III/3012 v km 7,462, mezi obcemi Trutnov a Radeč, okr. Trutnov, (souřadnice GPS -626698,585/-1009719,927) jako řidič s vozidlem zn. ŠKODA Octavia Combi, rzv. xxx xxxx , způsobil dopravní nehodu tím, že při předjíždění jiných vozidel ohrozil řidičku Z. L., příjíždějícího protijedoucího vozidla zn. Citroen, rzv. xxx xxxx, kdy při následném brzdění došlo ke smyku vozidla a následnému střetu levého boku vozidla zn. Škoda s levou přední částí vozidla zn. Citroen. Vozidlo zn. Škoda se po vzájemném střetu odrazilo do jízdního pruhu své původní jízdy. Vozidlo zn. CITROEN po střetu vozidel vjelo vpravo mimo komunikaci, kde pravým bokem narazilo do stromu a následně vjelo na zemědělskou půdu, kde zůstalo stát.“

Z uvedeného výroku je seznatelné, že popis skutku obsahuje právně významné skutkové okolnosti, tedy to, že žalobce ve výroku rozhodnutí uvedeného dne, v daném místě a času, jako řidič osobního motorového vozidla, předjížděl jiná vozidla a přitom ohrozil řidičku protijedoucího vozidla. Ve výroku rozhodnutí jsou uvedena zákonná ustanovení, která tímto jednáním porušil (§ 17 odst. 5 písm. a/, b/ a c/), respektive, kdy řidič nesmí předjíždět. A to tehdy, jestliže:

- a) nemá-li před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí,
- b) jestliže by se nemohl bezpečně zařadit před vozidlo nebo vozidla, která hodlá předjet,
- c) jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.

Krajský soud nemá sebemenších pochyb o tom, že všechna tato zákonná ustanovení žalobce porušil a že se v jeho případě natolik vzájemně prolínají, že působí jako celek, který lze z popisu skutku z výroku rozhodnutí identifikovat tak, že žalobce při předjíždění ohrozil (omezil) protijedoucí řidičku natolik, až zapříčinil dopravní nehodu. A k ní došlo tak, což koresponduje výpovědi samotného žalobce, že se nemohl při předjíždění bezpečně zařadit před předjížděná vozidla. Takže lze logicky dojít i k závěru, že žalobce předjížděl v místě, kde neměl před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která byla nutná k bezpečnému předjetí (k tomu podrobně ještě dále). Tato identifikace protiprávního jednání žalobce, naplňující skutkovou podstatu daných přestupků, byla ze strany prvoinstančního správního orgánu dostatečná. Lze si jistě představit i podrobnější výrok, nicméně i tento z pohledu zákonnosti ob stojí.

Žalobní námitku o nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí, protože nic nevypovídá o tom, jakého protiprávního jednání se měl žalobce dopustit, proto nemá krajský soud za důvodnou. Žalobce předjížděl v místě, kde je to obecnou úpravou zakázáno, o čemž svědčí rovněž skutečnosti, uvedené v odůvodněních obou správních rozhodnutí, které jsou předmětem soudního přezkumu.

Neoprávněnou shledal krajský soud rovněž námitku týkající se nesprávně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobce v ní brojil proti zjištění správních orgánů,

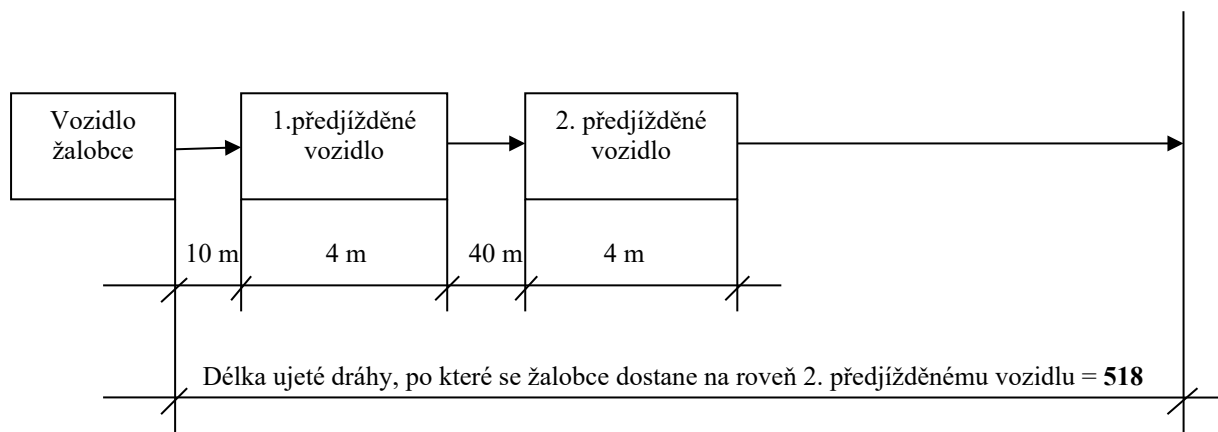
že předjížděl v místě, kde je to obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Odkazoval se přitom na fotodokumentaci a výpovědi svědků. Právě tyto důkazy však podle krajského soudu svědčí o vině žalobce a spolu s dalšími částmi správního spisu též o jeho, řekněme nekorektnosti. Žalobce jistě nemusí v průběhu přestupkového řízení ani vypovídat, nicméně jak hodnotit situaci, kdy po poučení správním orgánem o tom, že měl porušit ustanovení § 17 odst. 5 písm. a), b) a c) ZPPK, prohlásí, že si je vědom jejich porušení a nemá žádných návrhů na doplnění spisu nebo provedení změn (viz druhá strana protokolu ze dne 12. 5. 2014 o ústním projednání přestupku). Nebo přímo v žalobě uvádí, že „Právě úřední záznam, s jehož provedením jako důkazu žalobce souhlasí, dává nejvěrohodnější svědectví o skutkovém průběhu, neboť vzpomínky žalobce nebyla v tu chvíli nijak deformovány (vlivem běhu času).“ **Přitom právě v něm žalobce uvedl, že „dopravní nehodu jsem způsobil já a to tím, že při dokončování předjíždění jsem dostatečně a bezpečně nezvládl předjížděcí manévr. Došlo ke smyku vozidla a následně výše popisované dopravní nehodě.“** Na závěr tohoto protokolu žalobce uvedl, že jeho obsah souhlasí s tím, co vypověděl. A nevypověděl nic jiného, než co plyne z obsahu správního spisu, že to prostě tak bylo, a že byl žalobce za tento přestupek po právu potrestán.

Ku prospěchu žalobce nesvědčily ani výpovědi svědků. **Svědka P.K.** vypověděl, že „na rovince mě předjelo jedno vozidlo, a pak za ním vozidlo Škoda Octavia. To jsme se blížili k pravotočivé zatáčce, pak už to nemohl stihnout. V protisměru vyjelo auto a došlo ke střetu.“ **Na výslovnou otázku, zda se žalobce mohl bezpečně zařadit před předjížděná auta, jmenovaný svědek odpověděl, že nikoliv.** Na další z otázek, zda měl žalobce před sebe dostatečný rozhled, svědek odpověděl, že ano, otázkou ovšem je, co tím myslel, respektive, o výhledu na co a v kterou chvíli mluvil. Nepochybně na náhle se objevivší se vozidlo zn. Citroen v protisměru, když svědek pokračoval, že žalobce začal intenzívně brzdit, aby se zařadil před předjížděné auto. **Tomu totiž odpovídají blokové stopy vozidla řízeného žalobcem v protisměrné části komunikace a při jejím levém okraji, jejichž existenci žalobce nevysvětlil. Svědectví svědka P.K. odpovídá i výpovědi poškozené Z.L., která po vyjetí ze zatáčky spatřila automobil řízený žalobcem ve svém jízdním pruhu v protisměru.** O chybném předjíždění a vině žalobce svědčí i jeho odpověď zaznamenaná v protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 12. 5. 2014, na otázku, z jakého důvodu se dostalo vozidlo do smyku. Odpověděl na ni totiž, že: „Jelikož jsem uviděl protijedoucí vozidlo, tak jsem se snažil rychle zařadit zpět do svého pruhu, vjel jsem na krajnici a po vyjetí dostalo vozidlo smyk.“ **Žalobce tak potvrzuje výpověď svědka P.K., že se nemohl bezpečně zařadit před předjížděné vozidlo, o čemž ostatně mluví za vše následek – dopravní nehoda.**

Žalobce zpochybňoval svědectví P.K. např. tím, že jeho odpovědi byly strohé. Krajský soud nemá jeho námitky za oprávněné, neboť byly přílehavými k položeným otázkám, respektive stačily k odpovědím na ně. Navíc potvrzovaly skutečnosti vyplývající ze spisu, že „paseky“ zachycené fotodokumentací by nebylo, pokud by žalobce v daném místě nepředjížděl. Svědek P.K. vypověděl, co bylo pro rozhodnutí třeba.

Žalobce si v žalobě rovněž pohrával s čísly (o rychlosti vozidel, jejich pozici), jimiž zpochybňoval výpověď svědka P.K, zejména v tom směru, zda vůbec mohl vidět celý předjížděcí manévr. Uvedl, že vozidla před ním jela rychlostí cca 80 km/h, a že mezi nimi byl minimální rozestup 40 m. On sám jel rychlostí 90 km/h (viz jeho výpověď v protokolu o projednání přestupku ze dne 12. 5. 2014). Ve správním spisu je vedle fotodokumentace místa dopravní nehody rovněž mimo jiné „Plánek místa dopravní nehody“ viz č. I. 10). Uvedenými námitkami žalobce inspiroval krajský soud k položení si otázky, jakou dráhu musel žalobce za daných údajů ujet, aby se dostal alespoň na úroveň druhého z předjížděných vozidel. Smyslem této otázky si bylo ověřit, jaký měl vůbec výhled sám žalobce, než začal předjíždět, zda se rozhodl předjíždět ve správnou dobu? Respektive, zda měl správný odhad, souladný s § 17 odst. 5 písm. a/ ZPPK, podle něhož řidič nesmí předjíždět, nemá-li před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí. K zodpovězení této otázky nepotřeboval znalecký posudek, neboť jde výpočet, který je svojí náročností na úrovni základní školy.

Podkladem k tomu tedy byla tvrzení samotného žalobce, když krajský soud pouze presumoval, že předjížděná osobní auta měla délku po 4 m, což není nic výjimečného, a že žalobce začal předjíždět ze vzdálenosti 10 m za prvním z předjížděných vozidel. Naopak je předmětem výpočtu pouze délka dráhy, po jejímž ujetí by žalobce pouze dojel druhé z předjížděných vozidel, nikoliv je ještě předjel. Následuje situační výkres bez měřítká a v něm pozice vozidel před zahájením předjíždění.

Rychlost žalobcova vozidla $v_1 = 90 \text{ km/h}$, tj. 25 m/s
Rychlost předjížděných vozidel $v_2 = 80 \text{ km/h}$, tj. $22,22 \text{ m/s}$
Délku dráhy „s“ vypočteme jako součin rychlosti „v“ a času „t“

pokračování

51A 22/2014

$$s = v \times t \quad v = \frac{s}{t}$$

$$v_1 = \frac{s}{t} \quad v_2 = \frac{s-58}{t}$$

$$25 = \frac{s}{t} \Rightarrow t = \frac{s}{25}$$

$$22,22 = \frac{s-58}{t}$$

$$22,22 = \frac{s-58}{t}$$

$$22,22 = \frac{s-58}{\frac{s}{25}}$$

$$22,22 = \frac{s-58}{1} \times \frac{25}{s}$$

$$22,22 = \frac{25s-1450}{s}$$

$$22,22s = 25s - 1450$$

$$s = 518m$$

To znamená, že pokud by žalobce dodržoval předpisy o nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě (90km/h), ostatně jak jinak, pak by při této rychlosti musel ujet dráhu 518 m, aby druhé z předjížděných osobních automobilů alespoň dojel, nikoliv ještě předjel, a tedy před zahájením předjížděcího manévru by musel mít na takovou to vzdálenost i výhled. A to samozřejmě neměl, jak si krajský soud ověřil i na internetovém portálu www.mapy.cz. Od hranice horizontu komunikace ve směru od Starého Rokytíku na Radeč, do zatáčky, za kterou došlo ke střetu vozidel, je totiž vzdálenost cca jen 360 m. I tento podpůrný výpočet, iniciovaný samotnou žalobou, a učiněná zjištění tak svědčí o tom, že žalobce porušil při předjíždění výše uvedené předpisy o provozu na pozemních komunikacích.

Žalobci ovšem nesvědčí ani svědecká výpověď O.M., neboť ten v ní dne 2. 6. 2014, a to do protokolu sepsaném na Městském úřadu Trutnov, k věci vypověděl toto: „Jel jsem od Trutnova, kdy mě při výjezdu z lesejka předjelo černé auto, které jelo rychle. Dojel jsem na rovinku, před zatáčku, kdy mě došlo vozidlo Škoda, které mě začalo předjíždět a když jsem si ho všimnul, tak bylo na levé straně, pak následuje rovinka, vozidlo jelo po levé straně. V tom okamžiku jelo v protisměru vozidlo Citroen. Řidič vozidla Škoda strhnul řízení, aby se dostal zpět vpravo. Vozidlo šlo do smyku, kdy při vyrovnávání došlo ke středu s protijedoucím vozidlem. Škodovka se po střetu srovnala a pokračovala rovně ve směru jízdy. Vozidlo Citroen vyletělo ze silnice, přetočilo se přes střechu, zůstalo na kolách v poli.....“ Z uvedeného spontánního svědectví totiž plyne totéž, co ze svědectví dalších svědků, jakož i z výpovědi žalobce samotného, když v přestupkovém řízení

uvedl, že když uviděl protijedoucí vozidlo, tak že se snažil rychle zařadit zpět do svého pruhu (viz výše). Tedy skutečnost, že byl při předjíždění v době, kdy proti němu vyjelo zpoza zatáčky v protisměru osobní auto řízené Z.L., v protisměru, a že to, co následovalo poté, mělo příčinu v jeho chybném předjíždění. V kontextu uvedeného je zcela nerozhodné, zda tento svědek postřehl brždění žalobce či nikoliv. I on však vypověděl, že se žalobce při předjíždění nemohl bezpečně zařadit do svého jízdního pruhu, že žalobce začal brzdit v okamžiku, kdy se objevilo vozidlo Citroen a kdy byl žalobce stále na levé straně komunikace, tedy v protisměru. Svědek O.M. tedy nevypověděl nic, co by neodpovídalo zjištěním správních orgánů zúčastněných na řízení. V žádném případě nevypověděl nic o tom, že by se žalobce dostal do smyku až po ukončení předjížděcího manévru, tedy v pravém jízdním pruhu. Smyk vozidla řízeného žalobcem samozřejmě nikdo nezpochybňuje, byl však jen výsledkem zběsilého předjíždění ze strany žalobce.

Vzhledem k výše uvedenému krajský soud konstatuje, že skutkový stav věci byl zjištěn úplně, že nedává žádné pochybnosti o tom, že se žalobce přestupku, kladeného mu za vinu, dopustil.

Žalobce dále namítal, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí před tím, než bylo vydáno, respektive, že nebyl zpraven o tom, že dokazování bylo skončeno. K tomu krajský soud zjistil, že žalobce byl předvolán k projednání přestupku dopisem ze dne 10. 4. 2014, č.j.: 2014/1491/SPR/SEV. V něm mu správní orgán kromě sdělení obvinění z přestupku dal zároveň příslušná poučení pro jednání nařízené na den 12. 5. 2014, včetně toho, že má podle § 36 odst. 3 správního řádu „právo v řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; pokud se ve stanovený termín ústního jednání dne 12. 5. 2014 v 09:00 hodin k nařízenému jednání nedostavíte, má správní orgán za to, že jste tohoto svého práva nevyužil.“ Jak již uvedeno výše, žalobce se jednání dne 12. 5. 2014 zúčastnil a ke spáchání přestupku, z něhož byl obviněn, se plně doznal. Správní orgán se s tímto doznáním nespokojil a provedl důkazní řízení, k němuž žalobce neměl žádných připomínek. Nenavrhoval ani provedení dalších důkazů, konstatoval, že nemá žádné otázky ke svědkům. Přesto se správní orgán rozhodl i pro výslech řidičů předjížděných motorových vozidel. Proto také odročil jednání na den 2. 6. 2014, což vzal žalobce na vědomí. Žalovaným byl upozorněn na to, že již nebude samostatně k tomu dalšímu jednání předvoláván. Žalobce byl ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady pro rozhodnutí.

Žalobce se zúčastnil jednání před správním orgánem znovu dne 2. 6. 2014, kdy byli vyslechnuti svědci P.K. a O.M.. Žalobce neměl na tyto svědky žádné otázky, přičemž na otázku, zda chce předvolat nějaké svědky, navrhnout důkazy, doplnit spisový materiál apod. odpověděl, že nikoliv. Žalobce byl znovu seznámen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu s podklady pro rozhodnutí. V posledním odstavci protokolu sepsaného dne 2. 6. 2014 správní orgán uvedl, že: „Vzhledem k povaze přestupku a po zhodnocení všech důkazních prostředků, správní orgán zašle obviněnému písemné rozhodnutí o přestupku na kontaktní adresu, kterou obviněný uvedl ve svých nacionálních (do místa jeho trvalého bydliště). Obviněný byl poučen, že pokud si rozhodnutí o přestupku ve stanovené lhůtě nevyzvedne, bude postupováno v souladu s ustanovení § 24 správního řádu.“ Žalobce podepsal tento protokol s tím, že jej četl a s jeho obsahem souhlasí.

Vzhledem k uvedenému krajskému soudu nezbývá, než konstatovat, že zástupce žalobce se nemohl s obsahem daného správního spisu řádně seznámit, když jeho žalobní tvrzení nemají oporu ve spisu. Žalobci se dostalo všech potřebných procesních poučení a po skončení dokazování odcházel z jednání s tím, že již bude následovat rozhodnutí ve věci, přičemž byl zároveň informován o tom, kam mu bude rozhodnutí doručeno (viz výše). K tomu netřeba co dodávat.

Poslední žalobní námitkou bylo tvrzení, že žalobce nebyl vyzván k odstranění vad odvolání účinným způsobem, neboť nebyl informován o případných následcích, které by nastaly, pokud by na výzvu nereagoval. K tomu krajský soud zjistil ze správního spisu následující.

Žalobce převzal prvoinstanční správní rozhodnutí v přestupkové věci dne 4. 7. 2014. Dne 16. 7. 2014 bylo správnímu orgánu doručeno odvolání proti němu, a to obecným zmocněncem žalobce K.S.. V plné moci ze dne 10. 7. 2014, kterou žalobce zmocnil jmenovaného ke svému zastupování, si obecný zmocněnec vymínil doručování písemností na e-mailovou adresu xxx@centrum.cz (od koho, to by neměla být složitá otázka, když plná moc je vztahem jen mezi zmocnitelem a zmocněncem). Vlastní odvolání, datované dnem 16. 7. 2014, je napsáno na celkem pěti stránkách, přičemž obecný zmocněnec v něm pouze poučuje správní orgán o způsobu doručování písemností, a to opisem příslušných částí správního řádu. K věci samé v něm přitom neuvedl jedinou námitku. Jen tak mimochodem ovšem neopomněl „zastrčit“ do textu odvolání, na jeho čtvrté straně, větu, že: „Elektrická adresa pro doručování veškerých písemností je xxxl@xxx.eu.“ Někdo tomu říká procesní strategie, soudce níže podepsaný to má naopak za jeden z dalších projevů morálky jmenovaného obecného zmocněnce. Prvoinstanční správní orgán se ovšem nenechal tímto zmást a výzvu k odstranění nedostatků odvolání ze dne 30. 7. 2014, č. j.: 2014/1491/SPR/SEV, zaslal z opatrnosti na obě z uvedených elektronických adres a ještě do místa trvalého pobytu zmocněnce, tedy do Šternberka cestou pošty. Žalobce ostatně nedoručení této výzvy nenamítal a ani nemohl. Ve výzvě správní orgán poučil zmocněnce o náležitostech odvolání, pro odstranění nedostatků stanovil lhůtu 5 pracovních dnů od doručení výzvy a zakončil ji poučením, že: Nedoplníte-li své podání ve lhůtě poskytnuté správním orgánem, bude v souladu s ust. § 88 správního řádu postoupeno i s výše uvedenými nedostatky k posouzení odvolacímu správnímu orgánu.“

Žalobce byl tedy informován o tom, že bez ohledu na to, zda výzvě k odstranění nedostatků odvolání vyhoví či nikoliv, bude postoupeno odvolacímu správnímu orgánu. K čemu asi? No samozřejmě k rozhodnutí o odvolání. Pro nadepsaný krajský soud je přitom skutečně úsměvné, dovolává-li se žalobce právě v této souvislosti nedostatků odborné erudice svého zmocněnce, když ten vystupuje v přestupkových věcech opakovaně a přeci by v nich nehájil práva jejich účastníků jiným, než náležitým způsobem, kdyby k tomu nebyl náležitě připraven. Krajský soud přitom nemá sebemenších pochybností o tom, že nedostatkem odborné erudice zmíněný zmocněnec žalobce rozhodně netrpí, o čemž svědčí celá řada jeho poznatků nejen z dosavadní úřední činnosti (např. věci řešené u nadepsaného krajského soudu pod sp. zn. 51A 3/2015, sp. zn. 28A 11/2014, 28A 14/2014), ale i z tohoto případu (viz výše popsání úskočné uvedení různých doručovacích adres s časovým posunem jejich stanovení). Dovolává-li se proto žalobce části rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, o přiměřeném poučení, nemůže být právě v kontextu toho pochyb o tom, že v přezkoumávané věci, tedy v případě K.S., k přiměřenému poučení ve výzvě k odstranění nedostatků odvolání rozhodně došlo.

Ostatně ve věci řešené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 As 155/2014 šlo v podstatě o stejný případ, kdy zástupce (tak jako v daném případě K. S.) nebyl advokát, ale obecný zmocněnec. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku konstatoval, že jde o zmocněnce, který vystupuje v této roli a v typově podobných případech velmi často (stejně jako K.S.). Proto měl chápat, jakou povinnost správní orgán I. stupně ukládá, a jaké budou důsledky jejího nesplnění. Konstatoval, že „Pokud se účastník správního řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil, čeho se podaným blanketním odvoláním domáhá, a co navrhuje, nepochopil, že má doplnit odvolací důvody, a jaké dopady bude mít nesplnění této výzvy. Správní orgán I. stupně svým postupem naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby podle § 4 odst. 2 správního řádu.“

Krajský soud tedy posoudil danou žalobní námitku ohledně údajného neprovedení poučovací povinnosti, a to v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, jako nedůvodnou. Krom toho ani výslovná absence poučení o následcích neodstranění nedostatků odvolání by nemohla nic změnit na skutečnosti, že zde přestupková situace nastala, že proto musí být dále řešena, s čímž musel počítat zvláště samotný přestupce (žalobce) a podle toho se měl chovat, tedy být bdělý k ochraně svých práv. Již samotná námitka, že žalobce (zmocněnec) nevěděl, co bude dál, nebude-li na úřední výzvu správního orgánu reagovat, svědčí o jeho právním povědomí a skutečných obstrukčních zámyslech. Jinými slovy, absence poučení o následcích neodstranění nedostatků podání ve stanovené lhůtě není takovou procesní vadou, která by mohla mít vliv na věcnou správnost a zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

V kontextu citace žalobce z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, že „...konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací povinnosti správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatku podání ve lhůtě (přiměřené) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). **Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání,** ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací“, krajský soud ze správního spisu zjistil, že na rozdíl od situace popsané v tomto rozsudku byl žalobce vyzván v přezkoumávané věci k odstranění vad odvolání. Žalobcova argumentace odkazem na něj je tudíž nepřipadná. V této souvislosti přitom nelze znovu nezmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č.j. 1 As 155/2014-36 - bod 23. Stejně, jako v nyní krajským soudem přezkoumávané věci, byl v něm řešené věci, právním zástupcem žalobce J.T. uplatněn odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67. Nejvyšší správní soud k tomuto odkazu na zmíněný rozsudek uvedl, že „tento rozsudek ovšem na posuzovanou věc **nedopadá, protože správní orgán I. stupně stěžovatele k odstranění vad vyzval.** Nelze z něj dovozovat právní neúčinnost výzvy k odstranění vad odvolání, obzvláště s ohledem k výše uvedeným skutečnostem stěžovatelova

zmocněnce“. Žalobce byl v přezkoumávané věci rovněž vyzván k odstranění vad odvolání, jak plyne z výše uvedeného.

V ostatním se pak krajský soud odkazuje na obsah přezkoumávaných rozhodnutí, s nimiž se v otázce viny žalobce v přezkoumávané věci zcela ztotožňuje, neboť jinak by jen jinými slovy musel říkat totéž.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu ve výroku I. podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

V.

Výrok o nákladech řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by nějaké náklady řízení v této věci vznikly, a proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. března 2016

pokračování

51A 22/2014

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iveta Kyrlová